

כשנותנה במתנה, שי יכול הוא ליתנה למי שהוא חפץ בו, ואני צריך ליתנה במתנה לשכנו.

ולכן כתוב לו שטר מתנה, בנוסף לשטר המכיר, כדי שלא יוכל לבוא אליו השכנים בטענת בר מצרא⁽⁴⁰⁾.

וכל שכן שם היה שטר הראשון במתנה, והשטר השני במכיר, שודאי לא ביטל השטר השני את השטר הראשון, כאמור: משומן דינה דבעל חוב הוא רatabב בן. דהיינו, שבשטר מכיר קיבל עליו אחירות, שאם יבוא בעל חוב ויתרוף ממנו את השدة, יוכל לחזור על המוכר לגבותו ממונו. מה שאין כן במתנה, שאין בה אחירות.

אללא, אי שניהם, שני השטרות, במכיר, או שניהם במתנה — ביטל שני את הראשון, מאוי טעמא ביטל?!

רפרם אמרה: **אי אמר אודויי אודוי לייה בעל השטר שהשטר הראשון מזוויף היה, ונתרצה לו המוכר או הנוטן להגבות בשטר השני, מזמן שני.**

רב אחא אמרה: **אי אמר, על ידי כתיבת השטר השני — אהולי אהליה הלווק או המקובל**

והביאו דיש מפרשין דלאו דהוא נקט משום דינה דבר מצרא, דאפיקלו כשלא שייך דין בר מצרא, לא ביטל שני את הראשון, כיון שיש נפקא מינה לעניין דרך, דהיינו, שנחלקו תנאים במס' בכא בתרא, באדם שמכיר לאחר שדה, וועורכת בה הדרך לבור וודות של המוכר, אם צריין המוכר לקנויות מהלווק דרך — או לא, ואפיקלו מאן דאמר שמדובר — בעין רעה מוכר, מודה הוא שנוטן מתנה — בעין יפה נותן.

ולכן, יכולה לגבות איזה מהם שתרצה. גופא, אמר רב נחמן: שני שטרות היוצאים בזה אחר זה — ביטל שני את הראשון.

אמר רב פפא: ומודה רב נחמן, דאי אופיף ביה דיקלא — לתופת בתביה.

ואמירין: זה פשיטה, שאם היה השטר הראשון במכיר, והשטר השני במתנה — מסתבר שלא נתקוין לבטל את השטר הראשון, אלא רק כדי ליפות בחו הוא רatabb- ליה, משומן דינה דבעל מצרא.

"דינה דבר מצרא" הוא זכות קידמה שיש לשכנים בקוניות נכסי דלא נידי על פני אנשים אחרים.

"בר מצרא" נקרא השכן אשר מיצרי שדהו גובלים בשדה העומדת למיכירה על ידי בעליה, ויש לו לשכן זכות קידמה לكونיות השדה על יתר הקונים מדין "ושעתה היישר והטוב", לפי שעדרף לו לאדם שהייה רכושו מרוכזו במקום אחד. ורק לשכן יש את העדיפות הזאת.

זכות הקידמה של בר מצרא שייכת רק כאשר מוכר בעל השדה את שדהו, אבל לא

וכך", דאם כן הייתה גבוהה את שתי הכתובות, כדאמרין לעיל. תוס'.

40. וכתבו התוס', שהלווק יצעיע את שטר המכיר, שאם יראה את שניהם, יחול עליו דין בר מצרא. שאפיקלו במתנה שכותוב בה אחירות, יש דין בר מצרא. עוד כתבו, שאם הלווק עצמו מצראן, אין לו דין בר מצרא, שהרי ביטל שני את הרាលון.